

Lee Child

Personal

Traducere din engleză de Constantin Dumitru-Palcus

Capitolul 1

Acum opt zile, viața mea era amestecată, cu părți bune și cu părți nu la fel de bune. În mare parte, lipsită de evenimente. Lungi perioade în care nu se întâmpla mai nimic, cu izbucniri răzlețe. Ca armata. Și uite-așa, m-au găsit. Poți să părăsești armata, dar armata nu te părăsește. Nu definitiv. Nu complet.

Au început să mă caute la două zile după ce un individ a încercat să-l împuște pe președintele Franței. Am citit în ziar. O tentativă de la distanță mare, cu o pușcă. În Paris. Nicio legătură cu mine. Eu eram la zece mii de kilometri depărtare, în California, cu o fată pe care o cunoscusem în autobuz. Tipa voia să se facă actriță. Eu nu. Așa încât, după patruzeci și opt de ore petrecute în L.A., ea a plecat într-o direcție, eu, în alta. Din nou în autobuz, mai întâi la San Francisco pentru două zile, după care în Portland, Oregon, pentru alte trei zile, și apoi mai departe, la Seattle. Drumul ăsta m-a dus aproape de Fort Lewis, unde două femei în uniformă au coborât din autobuz. Pe scaunul de dincolo de culoar, cele două tipe au lăsat un exemplar din ziua precedentă al ziarului *Army Times*.

Army Times este un ziar vechi și ciudat. A fost lansat înainte de al Doilea Război Mondial și continuă să apară săptămânal, plin de știri fumate și felurite articole cu sfaturi practice, precum titlul la care căscam ochii chiar în acel moment: „Reguli noi! Schimbări ale ecusoanelor și insinelor! Plus alte patru schimbări ale uniformeii!”. Legenda spune că știrile sunt răsuflete pentru că sunt copiate la mâna a doua, din rezumatele vechi primite de la Associated Press; dar, dacă citești cuvintele pieziș, uneori sesizezi printre rânduri un ton sarcastic. Din când în când, editorialele sunt curajoase. Necrologurile sunt interesante câteodată.

Acesta era și singurul motiv pentru care am luat ziarul. Când și când, oamenii mor și te bucuri din pricina asta. Sau nu. În orice caz, trebuie să știi. Dar n-am aflat niciodată. Pentru că, în timp ce căutam pagina cu anunțuri mortuare, am dat peste pagina cu anunțuri personale. Ca de obicei, era ocupată de anunțurile unor veterani care căutau alți veterani. Zeci de anunțuri, toate la fel.

Inclusiv cel care conținea numele meu.

Chiar acolo, în mijlocul paginii, într-un chenar dreptunghiular, șapte cuvinte tipărite cu aldine: „Jack Reacher să-l sune pe Rick Shoemaker”.

Asta nu putea să fie decât lucrătura lui Tom O’Day. Mai târziu, chestia asta m-a făcut să mă simt ușor jalnic. Nu pentru că O’Day n-ar fi fost un tip isteț. Trebuia să fie. Supraviețuise multă vreme. Cu două decenii în urmă, arăta deja ca un ins de o sută de ani. Un bărbat înalt, slab, numai piele și os, cu înfățișare cadaverică; atunci când mergea, ai fi zis că o să se prăbușească din clipă-n clipă, ca o scară pliantă defectă. Nimeni n-ar fi crezut că e general de armată. Mai degrabă, profesor. Sau antropolog.

Fără doar și poate, avea o gândire sănătoasă. *Reacher e discret, ceea ce înseamnă că frecventează autobuze, trenuri, săli de așteptare și restaurante ieftine; întâmplător sau nu, asta e habitatul economic firesc al ofițerilor, bărbați și femei, care cumpără Army Times cu prioritate față de orice alte publicații din magazinele militare și pe care te poți baza că vor răspândi ziarul, ca niște păsări care împrăștie semințe din fructele de pădure.*

Și se putea baza pe faptul că eu voi lua ziarul de undeva. Mai devreme sau mai târziu. În cele din urmă. Pentru că simțeam nevoia să știu. Poți să părăsești armata, dar armata nu te părăsește. Nu complet. Ca mijloc de comunicare, ca mod de a lua legătura, din ceea ce știa el și din ceea ce putea bănuși, după care s-a gândit că zece până la douăsprezece săptămâni consecutive de anunțuri personale ar putea genera o șansă mică dar realistă de reușită.

Însă metoda a dat roade din prima încercare. La o zi după apariția ziarului. Tocmai de aia pe urmă m-am simțit jalnic.

Eram previzibil.

Rick Shoemaker era protejatul lui Tom O’Day. Probabil că între timp ajunsese adjunctul lui. Destul de ușor de ignorat. Dar îi datoram lui Shoemaker o favoare. Lucru pe care, evident, O’Day îl cunoștea. De asta trecuse numele lui Shoemaker în anunț.

Și tocmai de aceea trebuia să răspund.

Previzibil.

Când m-am dat jos din autobuz, orașul Seattle era uscat. Și cald. Și agitat, în sensul că aici cafeaua era consumată în cantități prodigioase — ceea ce-l făcea genul meu

de oraș — și în sensul că hotspoturile de wifi, telefoanele și tabletele erau pretutindeni — ceea ce-l făcea să nu fie genul meu de oraș, telefoanele publice de la colțul străzii fiind greu de găsit. Dar era unul lângă piața de pește, așa că am stat acolo, în bătaia brizei sărate și învăluit în mirosul oceanului, și am format un număr cu apel gratuit, de la Pentagon. Numărul nu-i de găsit în cartea de telefoane. Îl învățasem pe de rost cu mult timp în urmă. O linie specială, rezervată urgențelor. Se-ntâmplă să n-ai mereu monede de douăzeci și cinci de cenți în buzunar.

Când a răspuns centralista, am cerut să-mi facă legătura cu Shoemaker și am fost transferat — poate în altă parte a clădirii sau a țării ori a lumii — și, după mai multe clicuri și fâșâituri și câteva minute de tăcere prelungită, am auzit glasul lui Shoemaker:

— Da?

— Jack Reacher la telefon, am spus.

— Unde ești?

— N-ai la dispoziție tot felul de dispozitive automate care să-ți spună chestia asta?

— Da, a spus el. Ești în Seattle, la un telefon public din piața de pește. Dar preferăm ca oamenii să ofere de bunăvoie informațiile. Suntem de părere că asta face ca discuția ulterioară să decurgă mai bine. Pentru că deja cooperează. Sunt deja implicați.

— În ce?

— În discuție.

— Noi acum avem o discuție?

— Nu tocmai. Ce vezi chiar în fața ta?

M-am uitat.

— O stradă.

— La stânga?

— Tarabe cu pește.

— La dreapta?

— O cafenea, vizavi de semafor.

— Cum se numește?

I-am spus numele.

— Du-te înăuntru și așteaptă.

— Ce?

— Așteaptă cam treizeci de minute, a spus el și a închis.

Nimeni nu știe cu adevărat de ce cafeaua e atât de importantă în Seattle. Orașul este port, prin urmare probabil că e logic să fie prăjită aproape de locul unde e descărcată și apoi să fie vândută aproape de locul unde e prăjită — și astfel s-a creat o piață care a atras și alți operatori, la fel cum fabricanții de mașini s-au strâns în Detroit. Sau poate că apa bună. Sau altitudinea, temperatura ori umiditatea. Oricum, rezultatul a fost că la fiecare intersecție găsești câte o cafenea, iar nota de plată pentru un amator entuziast de cafea se ridică la o sumă cu patru cifre anual. Cafeneaua de vizavi de semafor era reprezentativă. Era vopsită în maro, cu cărămizi expuse și lemn scorojit, și un meniu scris cu creta pe o tablă neagră, din care cam 90% nu prea avea legătură cu cafeaua: produse lactate de diferite tipuri și temperaturi, arome ciudate pe bază de alune și mulți alți poluanți asortați. Mi-am comandat o „cafeaua casei“ simplă, neagră, fără zahăr, într-un pahar de carton de dimensiuni medii, nu în gălețușa *grande* pe care o preferă unii, și o bucată zdravănă de tort de lămâie care să meargă cu cafeaua, după care m-am așezat singur pe un scaun de lemn, la o masă pentru doi.

Tortul a rezistat cinci minute, cafeaua alte cinci, iar după alte optsprezece minute și-a făcut apariția omul

lui Shoemaker. Am dedus că lucra pentru Marina Militară, pentru că douăzeci și opt de minute însemna că se mișcase foarte repede, iar Marina Militară avea sediul chiar în Seattle. În plus, venise cu o mașină bleumarin. Era o berlină de fabricație americană, cu dotările reduse la minimum; nu o mașină pe care să ți-o fi dorit, dar lustruită cu sârg. Tipul era mai degrabă de patruzeci de ani, decât de douăzeci și lăsa impresia unui ins dur. Era îmbrăcat în civil. Un blazer albastru peste o bluză cu gât, albastră, și pantaloni din prelată kaki. Blazerul se subțiasse de-atâta purtat, iar tricoul și pantalonii fuseseră spălați de o mie de ori. Probabil era un sergent-major. Făcea parte din Forțele Speciale, aproape sigur un membru al SEAL; fără îndoială, acționa în cine știe ce operațiune comună obscură, coordonată de Tom O'Day.

A intrat în cafenea și a scanat încăperea rapid, dintr-o singură mișcare a capului, ca și cum ar fi avut la dispoziție o cincime de secundă ca să identifice prietenii sau inamicii înainte să deschidă focul. Era evident că primise un instructaj verbal sumar, preluat direct din vreun dosar vechi de personal, conținând două caracteristici distinctive: *un metru nouăzeci și cinci și o sută treisprezece kilograme*. Toți ceilalți clienți din cafenea erau asiatici, în majoritate femei și de statură mică. Tipul a venit direct spre mine și a spus:

— Maior Reacher?

— Nu mai sunt maior, am replicat.

— Atunci, domnul Reacher?

— Da.

— Domnule, generalul Shoemaker vă cere să veniți cu mine.

— Unde? am întrebat.

— Nu departe.

— Câte stele?

— Domnule, nu înțeleg.

— Câte stele are generalul Shoemaker?

— Una, domnule. General de brigadă Richard Shoemaker, domnule.

— Când?

— Ce anume, domnule?

— Când a obținut înaintarea în grad?

— Acum doi ani.

— Ți se pare la fel de extraordinar cum mi se pare mie?

Individul avu o scurtă ezitare și spuse:

— Domnule, nu am nicio opinie.

— Și ce mai face generalul O'Day?

O nouă ezitare scurtă și individul zise:

— Domnule, nu cunosc pe nimeni cu numele de O'Day.

Mașina albastră era un Chevrolet Impala cu măști pentru roți de poliție și scaune îmbrăcate în pânză. Luciul dat de ceară era cel mai nou lucru la ea. Individul în blazer m-a dus pe străzile periferice ale orașului și a luat-o apoi spre sud, pe I-5. Pe același drum pe care venise autobuzul. Am trecut încă o dată pe lângă Boeing Field și aeroportul Sea-Tac, îndreptându-ne apoi spre Tacoma. Tipul în blazer nu spunea nimic. Nici eu. Stăteam pe scaune ca niște muți, de parcă participam la un concurs de tăcut și fiecare avea intenții serioase să câștige. Uitându-mă pe geam, vedeam totul verde: dealuri, ocean și copaci, la fel.

Am trecut de Tacoma și am încetinit până să ajungem la locul unde femeile în uniformă coborâseră din autobuz, lăsând *Army Times* în urma lor. Am luat-o pe

aceeași ieșire. Indicatoarele nu arătau mai nimic în afară de trei orășele și o bază militară foarte mare. Prin urmare, erau șanse mari să ne îndreptăm spre Fort Lewis. Dar s-a dovedit că nu era așa. Sau, practic, ne îndreptam într-acolo, dar nu ne-am mai fi întors în timpul zilei. De fapt, ne îndreptam spre ceea ce înainte fusese Baza Aeriană McChord, iar acum era jumătatea din aluminiu a Bazei Reunite Lewis-McChord. Reforme. Politicienii sunt în stare de orice ca să mai economisească niște dolari.

Mă așteptam să fie puțină agitație la poartă, pentru că aparținea atât armatei, cât și forțelor aeriene, pe câtă vreme mașina și șoferul erau de la Marina Militară, iar eu eram un nimeni absolut. Mai lipseau ONU și Marine Corps. Dar puterea lui O'Day era atât de mare, încât mașina abia dacă a trebuit să încetinească. Am intrat, am cotit la stânga, apoi la dreapta, și ni s-a făcut semn să trecem de a doua poartă, după care mașina a ajuns chiar pe pista de decolare, arătând ca un șoarece într-o pădure în preajma impunătoarelor avioane de transport C-17. Am trecut pe sub o aripă cenușie, uriașă, și ne-am continuat drumul pe asfalt direct spre un avion alb, mic, care stătea deoparte. Un aparat corporatist, clasa business. Un Lear sau un Gulfstream, una dintre chestiile pe care bogătașii le cumpără în zilele astea. Vopseaua sclipea în soare. Nu scria nimic pe el, în afară de un număr pe coadă. Niciun nume, nicio siglă. Doar vopsea albă. Motoarele funcționau la turație mică și scara fusese coborâtă.

Tipul în blazer a condus mașina într-un segment de cerc bine calculat și a oprit când portiera din partea mea a ajuns cam la un metru de scară. Am interpretat treaba asta ca pe un indiciu. Am coborât și am rămas un moment în soare. Primăvara se instalase și vremea era

plăcută. Mașina a plecat de lângă mine. Deasupra mea, în gura ovală a cabinei, a apărut un steward îmbrăcat în uniformă.

— Domnule, vă rog să urcați.

Scara s-a lăsat puțin sub greutatea mea. M-am aplecat și-am intrat în cabină. Stewardul s-a retras în dreapta, iar în stânga un alt tip în uniformă a ieșit din carlingă, zicând:

— Bine ați venit la bord, domnule. Astăzi aveți un echipaj alcătuit integral din membri ai Forțelor Aeriene și o să vă ducem acolo cât ați zice pește.

— Acolo, unde? am întrebat.

— La destinație.

Tipul s-a așezat din nou în fotoliu, lângă copilot, și amândoi au început să verifice instrumentele de bord. L-am urmat pe steward și am găsit o cabină dominată de piele maro-roșcat și furnir din lemn de nuc. Eram singurul pasager. Am ales un fotoliu la întâmplare. Stewardul a ridicat scara și a închis ușa, după care s-a așezat pe o strapontină, în spatele piloților. După treizeci de secunde, eram în aer și urcam cu repeziciune.

Capitolul 2

M-am gândit că de la McChord o s-o luăm spre est. Nu că aş fi avut de ales. Vestul însemna Rusia, Japonia și China și mă îndoiam că un avion atât de mic ar fi putut ajunge până acolo. L-am întrebat pe steward unde mergem și mi-a spus că nu văzuse planul de zbor. Evident, o abureală. Dar n-am insistat. S-a dovedit a fi foarte vorbăreț în legătură cu orice alt subiect. Mi-a spus că avionul era un Gulfstream IV, confiscat de la un fond de investiții speculative în cadrul unei proceduri federale și repartizat forțelor aeriene pentru transportul VIP-urilor. În cazul ăsta, VIP-urile forțelor aeriene erau niște oameni norocoși. Avionul era grozav. Silențios și solid, iar fotoliile — senzaționale. Se puteau ajusta în orice direcție. Și în bucătăria avionului se găsea cafea. La filtru. I-am spus stewardului să-l lase pornit, pentru că aveam să vin regulat să-mi reumplu cana. A apreciat asta. Cred că a luat-o ca pe o formă de respect. Evident, nu era cu adevărat un steward. Era un fel de escortă de securitate, îndeajuns de priceput ca să primească misiunea și mândru că eu îmi dădusem seama de asta.

M-am uitat pe hublou, mai întâi la Munții Stâncoși, care aveau la poale copaci de un verde-închis, și pe culmi,

zăpadă albă. Apoi au apărut câmpurile agricole brune, în fragmente minuscule de mozaic, arate, semănate și recoltate iar și iar, fără să aibă parte de prea multă ploaie. După aspectul solului, mi-am dat seama că tăiaserăm colțul statului Dakota de Sud și am văzut un pic din Nebraska înainte să ne îndreptăm spre Iowa. Datorită complexității geometrice a zborului la mare altitudine, asta însemna că, probabil, ne îndreptam undeva spre sud. Un traseu ortodromic — ciudat pe o hartă plană, dar numai bun pentru o planetă sferică. Mergeam spre Kentucky sau Tennessee, sau Carolina de Nord, sau Carolina de Sud. Poate chiar Georgia.

Am continuat să zburăm oră după oră, preț de două cafetiere pline, după care ne-am apropiat puțin de sol. La început, am crezut că era Virginia, dar pe urmă mi-am dat seama că era Carolina de Nord. Am văzut două orașe care nu puteau fi decât Winston-Salem și Greensboro. Erau pe partea stângă și se îndepărtau puțin. Asta însemna că ne îndreptam spre sud-est. Niciun alt oraș până la Fayetteville. Dar chiar înainte de asta venea Fort Bragg. Acolo era amplasat Cartierul General al Forțelor Speciale. Iar ăsta era habitatul economic firesc al lui Tom O'Day.

Din nou, m-am înșelat. Sau am avut dreptate, dar doar în privința numelui. Am aterizat în întunecimea serii la ceea ce înainte fusese Baza Pope a Forțelor Aeriene, care între timp fusese cedată armatei de uscat. Acum era doar Pope Field, un mic colț al unui și mai mare Fort Bragg. Reforme. Politicienii ar face orice ca să mai economisească niște dolari.

Am rulat îndelung pe pista suficient de întinsă ca să permită decolarea unor escadrile aeropurtate. În cele din urmă, ne-am oprit lângă o clădire administrativă

mică. Am zărit un indicator pe care scria „47 Logistică, Comandamentul de Suport Tactic”. Motoarele s-au oprit, iar stewardul a deschis ușa și a coborât scara.

— Pe care ușă? am întrebat.

— Pe cea roșie, mi-a spus el.

Am coborât și am mers înainte prin întuneric. Există o singură ușă roșie. S-a deschis când am ajuns la nici doi metri de ea. O tânără în fustă neagră a ieșit din clădire. Ciorapi negri din nailon. Pantofi de calitate. O femeie foarte tânără. Nu împlinise treizeci de ani. Avea păr blond, ochi verzi și o față în formă de inimă. Cu un zâmbet larg și călduros de bun venit.

— Sunt Casey Nice, a spus ea.

— Casey și mai cum?

— Nice¹.

— Eu sunt Jack Reacher.

— Știi. Lucrez la Departamentul de Stat.

— La Washington?

— Nu, aici.

Cumva, părea logic. Forțele Speciale erau brațul înarmat al CIA-ului, care era brațul participativ al Departamentului de Stat, iar unele decizii impuneau ca toate cele trei degete să fie vârate în aceeași plăcintă simultan. Asta explica și prezența femeii la bază, în ciuda tinereții ei. Poate că era un geniu al politicii. Un fel de copil-minune. Am spus:

— Shoemaker e aici?

— Să mergem înăuntru.

M-a condus într-o cameră de mici dimensiuni, cu o fereastră din sticlă armată. Erau acolo trei fotolii desperecheate, parcă ușor triste și abandonate. Mi-a spus:

— Să ne așezăm.

— De ce mă aflu aici? am întrebat.

— Mai întâi, trebuie să înțelegi că tot ce vei auzi începând din acest moment este strict secret. Orice încălcare a prevederilor de securitate va fi aspru pedepsită.

— De ce mi-ai încredințat niște secrete? Nu m-ai întâlnit niciodată. Nu știi nimic despre mine.

— Dosarul tău a fost pus în circulație. Ai avut o autorizație de securitate. N-a fost revocată niciodată. Ești în continuare sub incidența ei.

— Sunt liber să plec?

— Am prefera să rămâi.

— De ce?

— Vrem să discutăm cu tine.

— Departamentul de Stat?

— Ești de acord cu partea referitoare la secretele clasificate?

Am încuviințat cu o mișcare a capului.

— Ce vrea Departamentul de Stat de la mine?

— Avem anumite obligații.

— În ce privință?

— Cineva a tras în președintele Franței.

— La Paris.

— Francezii au solicitat cooperare internațională. Ca să-l găsească pe făptaș.

— N-am fost eu. Mă aflu în L.A.

— Știm că n-ai fost tu. Nu ești pe listă.

— Există o listă?

Nu mi-a răspuns. În schimb, și-a vârat mâna între veston și bluză și a scos o foaie de hârtie împăturită, pe care mi-a înmânat-o. Hârtia se încălzise de la corpul ei și era ușor curbată. Dar nu era o listă. Era un raport rezumat

¹ „Drăguță” (în engl. în orig.). (N.t.).

primit de la ambasada noastră din Paris. Probabil, de la șeful comandamentului CIA din Franța. Elementele de bază ale cazului.

Distanța de la care se trăsesse fusese excepțională. Un balcon de apartament situat la 1 300 de metri fusese identificat ca ascunzătoarea lunetistului. 1 300 de metri înseamnă mai bine de un kilometru și un sfert. Președintele francez se aflase pe un podium în aer liber, la adăpostul unei cuști din sticlă blindată. Un tip de material nou, îmbunătățit. Nimeni n-a văzut împușcătura, cu excepția președintelui. Văzuse un foc la gura țevii la o distanță imposibilă – mic, sus și mult în stânga lui —, iar după mai bine de trei secunde o stea albă minusculă apăruse pe sticlă, ca și cum acolo ar fi aterizat o insectă alburie. O împușcătură de la distanță foarte, foarte mare. Dar sticla rezistase, iar zgomotul impactului dintre glonț și sticlă a declanșat o reacție instantanee, președintele fiind îngropat sub o grămadă dezordonată de agenți de securitate. Ulterior, s-au găsit destule fragmente de gloanțe ca să se poată deduce că fusese vorba de proiectile de 1,27 mm, de construcție specială, antiblindaj.

— Nu sunt pe listă pentru că nu sunt destul de bun, am spus. 1 300 de metri e o distanță foarte mare pentru o țintă de mărimea unui cap de om. Glonțul rămâne în aer trei secunde bune. E ca și cum ai lăsa să cadă o piatră într-un puț foarte adânc.

Casey Nice a dat din cap aprobator și a spus:

— Lista e foarte scurtă. Tocmai de-aia sunt îngrijorați francezii.

Nu se îngrijoraseră imediat. Asta era clar. Din raport reieșea că petrecuseră douăzeci și patru de ore felicitându-se că reușiseră să asigure securitatea unui perimetru atât de

mare și că aleseseră o sticlă blindată de calitate. Apoi, au revenit cu picioarele pe pământ și au început să dea telefoane peste hotare. Cine cunoștea un lunetist atât de bun?

— Aiureli, am spus.

— La care parte te referi? s-a interesat Casey Nice.

— Nu vă pasă de francezi. Nu așa de mult. Poate că, de ochii lumii, ați fi scos niște exclamații corespunzătoare și ați fi pus câțiva stagiari să scrie o lucrare de sinteză. Dar chestia asta a ajuns pe la biroul lui Tom O'Day. Măcar cinci secunde. Ceea ce o face importantă. După care ați trimis un membru SEAL după mine în mai puțin de douăzeci și opt de minute, apoi m-ați adus cu avionul din cealaltă parte a continentului, într-un avion particular. Evident că atât membrul SEAL, cât și avionul erau în așteptare, dar la fel de evident e că habar n-aveați unde mă aflam sau când urma să sun, așa că trebuie să fi avut o echipă întregă de membri SEAL și o sumedenie de avioane private în așteptare, aici, acolo și pretutindeni, în toată țara, zi și noapte. Pentru orice eventualitate. Iar dacă e vorba de mine, înseamnă că mai sunt și alții. Asta-i o acțiune la scară mare.

— Lucrurile s-ar complica dacă lunetistul ar fi american.

— De ce ar fi american?

— Noi sperăm că nu e.

— Ce pot eu să fac pentru voi care să merite un avion particular?

Telefonul din buzunarul ei sună. Răspunse, ascultă și-l puse la loc. Apoi spuse:

— Generalul O'Day o să-ți explice. E gata să te primească.